

нути наблизу — бѣхъ далъ среща нѣкому, трѣбва да се обадя. Вие, ако искате, отбийте се въ хотела. Ще се намѣримъ ей-тука, подъ часовника.

И съ своята разклатена походка, и шапка въ ржка, той се мушна въ навалищата. Тѣ трѣгнаха бавно, безъ цель, изъ тѣснитѣ улички, укичени съ евтини сувенири, спрѣха на нѣкакъвъ жгълъ предъ една мадона съ кандило, после завиха наново къмъ площада. По пжтя, въ една книжарска витрина, докторътъ съзрѣ нова книжка на медицинско списание и влѣзе да я купи. Младата жена, направи две-три крачки изъ уличката и разсѣяно погледна въ насрещното кафе-баръ. Неочаквано, стори ѝ се че вижда вжтре познатъ силуетъ. Въръ се: да, не бѣ се излѣгала. Той бѣше. Гърбомъ къмъ улицата, той разговаряше съ нѣкаква жена — стройна, съ платинови коси, съ незначително кукленско лице, смръщено сега въ зла и капризна гримаса. Той дълго обясняваше нѣщо, и въ позата му, въ приведения грѣбъ, въ безпомощно разперенитѣ ржце личеше смущение, приниженостъ, молба. Тая малка сцена, зърната за мигъ, прониза